

извола на мѣстнитѣ власти християнитѣ въ Босна, Херцеговина и Бѣлгария. Портата бѣше длѣжна да испълни тѣзи преобразования, защото тя заяви това тържественно предъ всичка Европа. Но пакъ Нашитѣ зачѣгания, подкрѣпени отъ задружитѣ дипломатически настоявания на другитѣ правителства, не догарахъ до желаемата цѣль. Портата останъ непреклонна въ своето рѣшително отричание да обезгрижи безопасността на своитѣ християнски поданни, и отблѣснъ наредбитѣ на Цариградската Конференция.

«Като желяехми да испитами за убѣждаванье Портата всички възможни за съгласяванье способи, Ний предложихми на другитѣ кабинети да направимъ особитѣ *протоколъ*, да внесемъ въ него най сжщественнитѣ наредби на Цариградската Конференция и да поканимъ турското правителство да са присѣдини на тези международенъ актъ, който искаваше крайния предѣлъ на нашитѣ миролюбиви настоявания. Но Нашитѣ ожидания не сж оправдахъ; Портата не рачи да чуе единомушното желание на Християнска Европа и не са присѣдини на изложеннитѣ въ протокола заключения.

«Като исчерпахми до край нашето миролюбие, ний са принудихми да подкачимъ по рѣшителни дѣйствия срѣщу високомѣрното упорство на Портата. «Това са изисква и отъ чувството на справедливостта и отъ чувството на Нашето собствено достоинство. Турция съ своето отказванье ни кара непремѣнно да са обрнемъ къмъ силата на орѣжието.»

«Дѣлбого проникнхти отъ убѣждението, че нашето дѣло е право, Ний въ смиренното си упование на помощта и милосердието на Всевишния, обявявами на всички наши вѣрноподанни, че е настанѣло времето, предвидѣно отъ Нашитѣ думи (*), на които единомушно са

*] Тукъ са напомнова царската рѣчь въ Москва.